Ні, ні, не йди до Лети, у напій
З віхи гіркої не впускай краплини,
Не дай чола торкнути тьмі нічній,
Рубіновому грону Прозерпіни;
Із ягід тису чоток не роби,
Нехай тобі Псіхеєю смутною
Метелик-смерть не буде, крик совиний
Хай не зове тебе у храм журби;
Бо тіні тільки сон несуть з собою
І присипляють біль душі невпинний.

А як журба тебе в раптовій силі
Окутає, мов хмара дощова,
Що росяно живить квітки похилі
І зелень квітня в мертвій млі хова,—
Тоді загляньсь на троянди ранку,
На райдугу на мілині морській,
На рожі, що росою налилися;
Чи, як обійме пишний гнів коханку,
За ніжну руку йми, дай волю їй
І в глибині очей ясних живися.

Вона — в красі, в красі, що в'яне, в тих
Відрадощах, що тулять руку завше
До уст, прощаючись; поміж утіх,
Що труять мед, бджолі допить не давши;
Ба й в храмі захвату царить вона.
Для того лиш одслонена богиня,
Хто гроно радості пружніш притисне
Й розчавить об чутливе піднебіння:
Підкориться душа його смутна
І між її трофеїв мерклих звисне.